

Publicerad 2013-08-14 15:03 av tjejen98

Det träffade mig igen. Om och om igen.

Måla aldrig svart på dina vita lögner

Jag låter ögonlocken ljudlöst falla fast medan jag hör ljudet av den plötsligt stenhårda handflatan träffa rakt över ryggen. Smärtan kommer först sen. Det bränner till och hela kroppen skakar. Jag skakar, gråter och skakar. Sedan skriker jag. Så högt jag bara kan, rakt ut i luften. Jag faller ihop på det hårda stengolvet och låter tårarna rulla nerför kinderna. Hur mycket ryggen än värker och bränner känns smärtan av ångest i bröstet sju gånger värre. Låt mig vara. Låt mig bara vara. Du är färdig nu.. Min tvillingbror står bredvid och tittar, skriker till. Men det behövs inte, jag vet ju, det var för att skydda honom. Jag får inte slå honom när vi grälar, mitt fel tänker jag, det var mitt fel. Glad att det var jag, inte han. Jag tar det, jag är ju stark.

Åtta år gammal ligger jag och klämmer pannan mot det blåa, iskalla stengolvet och låter ögonen förbli stängda, lite till bara.

Jag hör fortfarande orden eka i huvudet; "Nu vet du hur det känns!"

Femton år gammal ser jag fortfarande bilden i huvudet av mamma som apaktigt slänger sig över mig och hur jag vänder på mig för att skydda ansiktet. "Mamma slå mig inte, snälla mamma." Enda gången du någonsin bett om ursäkt, enda gången du lovade att aldrig göra det igen, men det gjorde du.

Av samma skäl.

-CA

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren tjejen98 med Poeter.se id #45331 innehar upphovsrätten